

Speenkruid

Ranunculus ficaria

1

*Sterretjes van 't puurste goud
pinkelen in 't lentewoud,
eren vroeg de lentebruid,
eerder dan veel ander kruid.
Naarstig weven met fatsoen
kunstig een tapijt van groen
ronde, dikke, kleine blaren:
uiterlijk op hartjes lijkend,
innerlijk vol sap venijnig
dat de slakken liever waren.*

Somtijds, als een regenwolk
pletsend geselt 't kruidenvolk,
ergert zich het meest dit kruid
en 't schudt al zijn zaden uit.
Nooit gezien hoe dan bij hoopjes
kleine, ronde, groene knoopjes
rond dit plantje zijn gelegerd?
Uit de volksmond hoort men soms,
in verhaaltjes leest men soms
dat het manna heeft geregend.

Spit nu eens zo'n plantje uit,
pluis de wortel van dit kruid
en wat zie je daaruit rollen,
enkele kleine, bleke knollen.
Naar de vorm zijn deze peentjes
kleine vijgjes, net als speentjes,
rijk gevuld met zetmeelkorrels.
Uit die knollen put het kracht,
in die knollen schuilt een macht:
die doen aambeien verdorren.

Een 'geestig' Speenkruid

Sander, d' oude bedelaar,
stond gelijk een kandelaar
tegen 't oude kerkepand
met zijn klakke in zijn hand.
Knikte als een negerkind
en zei "danke", welgezind
als er van een vrome ziel
in zijn klak een geldstuk viel.
Maar die vroomheid was niet groot.
"Daarvan ga je stilaan dood",
wrokte Sander en hij goot
wat jenever in zijn toot.
Geestrijk werd opeens zijn brein:
"Och, hoe dom kon hij toch zijn!
Stond niet in z'n kruidenboek
... medelijden wekt ge 't best
als g' er uitziet als de pest ..."
Sander ging erin op zoek
naar een toveressekruid
dat verpesten kon zijn huid.

En hij vond zelfs nogal rap
dat het speenkruids giftig sap
op het aangezicht gesmeerd,
heel dit aangezicht vereelt.
Sander, d' oude bedelaar
stond nu lijk een martelaar
tegen 't oude kerkepand
met zijn klakke in zijn hand.
Ieder die ter kerke kwam,
kreeg nu meelij met de man
en dit meelij dreef 't gewin
van zijn klakke d' hoogte in.
Sander die niet dom 'n was,
peinsde bij zichzelf al ras
"morgen sta ik hier bij 't pand
met mijn bolhoed in mijn hand."

4

"Danke, Speenkruid", Sander zei
en hij voegd' er lachend bij:
"Lelijk zijn 'n kan geen kwaad
als 't de beurze maar verzwaart."